

1. søndag i fasten – 1. tekstrække

Nygårdskirken 16. marts 2025, kl. 14

Tekst: Mt 15, 21-28

Salmer: 826; 410; 158; 582; 192, v.7; 26

Gud – møt vores indre sult. Amen.

Hvor *stor* er jeres tro? Hvor stor er min? Man kan godt blive lidt urolig, når Jesus siger til kvinden, at hendes tro er *stor* – for er det så kun fordi hun har en *stor* tro, at han gider hjælpe hende? Og er alle med en *lille* tro og en stor *tvivl* så bare på Herrens mark og selv ude om det? Hvordan *var* egentlig denne kvindes tro? Hun satte ikke *ord* på hverken tro eller tvivl; hun *handlede* bare, handlede *modigt*! Hendes *tro* var *handling* – handling der udsprang af *frygt*! For hendes datter var dødssyg - hun *skulle* bare have hjælp! Men *hvem* ville hjælpe en udsat kvinder og hendes barn? Hun havde hørt om Jesus; hørt at han så *alle* som ligeværdige medmennesker - også fattige, syge, handicappede, ja selv børn og kvinder! Hendes *tro* var et desperat *skrig* om *hjælp uden forbehold*! Og Jesus hørte hende – men fejede hende af: Var han alligevel slet ikke så åben og tolerant, som hun havde hørt?

1. søndag i fasten – 1. tekstrække

Hendes *tro* til *stædighed*! Jesus ignorerede hende – men hun råbte bare højere! Så nedværdigede han hende, sammenlignede hende med en hund, et usselt dyr uden rettigheder, bare fordi hun ikke tilhørte hans *eget* folk! Men hendes tro blev til *mod*: Hun lod ydmygelsen prelle af og gav ikke op, insisterede på, at hun havde brug for netop det, som hun *ikke* havde fortjent! Og dér sker miraklet: For dér bliver det *hende*, der prædiker evangeliets glade budskab for *Jesus*! Dér bliver det hende, der minder Jesus om Guds vilje: Guds er kærlighed – og kærlighed gør ikke småtskårent forskel på mennesker på grund af nationer, kulturer, køn, status! Kvinden minder Jesus om, hvem han *er*: *Han* er personificeringen af Guds kærlighed her på Jorden – han er her for uden for behold at *give* mennesker det, de *ikke* har gjort sig fortjent til men ikke desto mindre *længes akut efter*! For hvad er kærlighed andet end det livsnødvendige, vi *ikke* kan *tage* selv, men *skal* have *givet*? Mon ikke Jesus brød ud i et varmt smil, da han pludselig så sig selv med kvindens øjne: For nej, han var jo *ikke* en lokal jødisk politiker, der ville gøre sit eget folk ’stort igen’! Han er Guds søn, hele menneskehedens herre,

1. søndag i fasten – 1. tekstrække

lighedens, værdighedens og barmhjertighedens herre! Mennesker tvivler og skriger på hjælp – og alene Guds kærlighed er stor og ubegrænset nok til at veje op for al vores frygt! Og var det ikke netop den opgave, Jesus havde taget på sig: At vise os nye veje at gå – vise os, hvordan livet styrkes og folder sig ud, netop ved at vi *deler* det med hinanden i stedet for at lukke hinanden ude af frygt for konkurrence? Var det ikke vores *længsel*, Jesus kom for at opfylde? Vores længsel efter tryghed, fred og fællesskab? Var det ikke vores sjæles *sult*, Jesus kom for at mætte? Sulten efter at blive set og hørt og taget alvorligt? Jo! Så Jesus *skal* se vores menneskeværd, *skal* høre vores længselsskrig! For så mange andre lukker øjnene, lukker døren, lukker grænsen! Han er alt vi har at holde os til i vores tvivl og frygt! Vi vil stædigt holde ham fast på, at den tro, det håb og den kærlighed, vi ikke selv kan præstere – den må og skal vi have fra Ham! *Jesus, giv os krummer fra Guds Riges bord!*

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.